

“नतांसमाकुञ्चितसव्यपादम्” कुमा० टी० मल्लिनाथेन
आकुञ्चितसव्यपादत्वेन आलीडस्यानके स्थितमिति
व्याख्यातम् । स्वार्थे कन् तलैव । शुभ्रा० पाठात् डक् ।
आलीडेयः तल्लवे लि० । संज्ञायां कन् । आलीडकम् ।
वत्सानां स्थलेषु क्रीडनभेदे न० ।

आलीन लि० आ+ली-कर्त्तरि क्त । १ आलिष्टे भावे क्त ।
२ संज्ञेये न० । तत् साधु अण् । ३ वङ्गे धातुभेदे तस्य
धात्वन्तरसंज्ञेषकारकत्वात् तथात्वम् संज्ञायां कन् ।
तलैव । तद्गुणादि रङ्गशब्दे वक्ष्यते ।

आलु पु० आलाति आ+लो-मित० लु । ऋ-उ णिच् रस्य
लः वा । १ पेचके २ भेलके शब्दरत्ना० स्वस्ववारिधानिकायां
सनाले ३ जलपातभेदे (भात्री) स्त्री० । ४ कन्दभेदे न० राज-
नि० । तस्य भेदा नानाविधाः “कन्दो बहुविधो लोके
आलुशब्देन भग्यते । कञ्जालु चैव घण्टालु पिण्डालु शर्करा-
दिकम् काष्ठालु चैवमाद्यं स्यात् तस्य भेदा अनेकशः” ।
इत्युक्तेः । आलुकशब्दे विवर्तितः ।

आलुक पु० आ+लाति घृष्टो कासरोगं वा आ+ला-मित० लु
संज्ञायां कन् । १ शेषनागे २ कासालौ च । आलु+स्वार्थे
कन् कन्दभेदे न० तल्लेदगुणादि भा० प्र० उक्तं यथा ।
“आलुकमभ्यालूकं तत् कथितं वीरसेनस्य । काष्ठालुकशङ्खालुक-
हृत्तालुकानि कथयन्ते । पिण्डालुकमभ्यालुकरत्नालुकानि
कथितानि” तत्र काष्ठालुकं काठिन्ययुक्तं (काठार) शङ्खालुकं
श्वेततायुक्तं शङ्खाकारम् (शंखआलु) हृत्तालुकं दीर्घतायुक्तं
महाशरीरम् (चुवडोआलु) पिण्डालुकं वर्तुलाकारं (सुध्नी)
मभ्यालुकं माधुर्ययुतं दीर्घसुखं शर्करालु (शकरन्द) रत्नालुकं
रत्नतायुक्तं (रतालु) तेषां गुणास्तलोक्ताः “आलुकं शीतलं
सर्वं विष्टम्भमधुरं गुरु । मृष्टमूलमलं रूढं दुर्जरम्
रक्तपित्तगुह । कफानिलकरं बल्यं वृष्यं सान्यविवर्जनम्” ।
गौरा० डीष् । दीर्घाकारशुद्धयुक्तरत्नालुके स्त्री ।
“रत्नालुभेदो वा दीर्घा तन्वो च प्रथितालुकी । आलुकी-
बल्लत् प्लिग्धा गुर्वी हृत्कफनाशिनी । विष्वक्कारिणो-
तैले तल्लिताऽतिरुचिप्रदा” भावप्र० ।

आलुञ्चन न० आ+लुचि ल्युट् । उत्पाटने । केशादेः
बन्धराहित्ये च । [आलुञ्जितमूर्द्धजा] ।

आलुञ्चित लि० आ+लुचि-क्त । उत्पाटिते असंयते केशादौ

आलुष्टन आ+लुटि-ल्युट् । बलादपहरणे (लुट्) ।

आलुल लि० आ+लुल-क् । उन्मुक्ते चलीभूते । अथा० च्चार्थे
क्यङ्क्त-आलुलायितः असंयते लि० ।

आलू पु० आलूनाति आ+लू-क्तिप् । आलुशब्दार्थे स्वार्थे
कन् तलैव । “आलुकमभ्यालूकमिति” भाव० प्र० । “आलूकं
शीतलं सर्वमिति” भाव० प्र० पाठान्तरम् ।

आलून लि० आ+लू-क्त । १ ईषच्छिन्ने २ सम्यक्छिन्ने च
“तेनासरबधूहस्तैः सदयालूनपल्लवाः” कुमा० । [लेखपत्रे] ।

आलेख पु० आ+लिख-घञ् । १ सम्यक्लेखने । आधारे घञ् ।

आलेखन न० आ+लिख-भावे ल्युट् । १ सम्यग्लेखे । आ-
लिखति ल्यु । २ आलेखनकर्त्तरि लि० । ३ आचार्ये

पु० तस्योपदेशकर्त्तृत्वात्तथात्वम् । “संस्थिते ऽपायती-
ध्वमष्टयं गमयेयुरित्यालेखनः” । आश्व० श्रौ० । आलेखन
आचार्यः” इति । करणे ल्युट् लेखनसाधने स्त्रियांङीप्

आलेख्य लि० आ+लिख-ण्यत् । चित्तादौ लेख्यदेवादिप्रति-
विम्बे “विधातुमावेख्यमशङ्कुवन्तः” भाषः “इति संरन्मिषो
वाणीबलस्यावेख्यदेवता” भाषः । “अहोरूपमावेख्यस्य”
शकु० २ लेखनीये लि० । आधारे ण्यत् । ३ चित्रे ।

आलेख्यशेष लि० आलेख्यं चित्रमेव शेषो यस्य बहु० । मृते,
हेम० । मृतस्य हि चित्रे एव प्रकृतिरूपेण अवस्थानात्
तथात्वम् । “आलेख्यशेषस्य पितृविवेश” । रघुः ।

आलेप पु० आ+लिप-घञ् । १ उपलेपे २ आलिप्सने च ।
(आलिपना) ल्युट् तलैवार्थे न० । “जाताताङ्का-
रचयति चिरं चन्दनालेपनानि” सा० द० । आलिप्यते
कृष्णणि ल्युट् । ३ आलिप्यमाने च ।

आलीक पु० आलीक्यतेऽनेन आ+लुक-लोक-वा करणे
घञ् । (आली) १ स्त्रियादिप्रकाशे, “मृह्णाति
चलुः सम्बन्धादालोकोद्भूतरूपयोः” भाषा० उक्तेः
अलोकसंयोगस्य द्रव्यचालुषप्रत्यक्षे कारणत्वम् इति
नैयायिकाः अश्वकारस्य द्रव्यत्ववादिनां मते तद्विज्ञ-
द्रव्यप्रत्यक्षे कारणत्वमिति भेदः । तथाहि मेचकादिचा-
लुषस्य आलोकसंयोगमन्तरेणैव उत्पत्तिदर्शनात्
आलोकसंयोगस्य न सर्वत्र कारणत्वमित्यतोऽश्वकारेऽपि
तथा कल्पनमिति । एतदभिप्रायेणैव दिवाङ्माः प्राणिनः
केचिद्रात्रावन्वास्तथा परे । केचिद्दिवा तथा रात्रौ
प्राणिनस्तुल्यदृष्टय इति देवीमा० केषांचिद्दिवान्वत्वोक्तिः ।
“आलोकमार्गं सहसा प्रजन्त्या” कुमा० रघुश्च । भावे
घञ् । २ दर्शने । “आलोकमालेख्यं सुरानशेषान्” कुमा० ।
“वत्सालोकप्रवर्तिना” रघुः । “वैवस्वर्कममवैरस्यपाश्या-
लोकस्यशेषकत्” सा० द० । “स्त्रीणां प्रियालोकफलो
हि वेशः” कुमा० । “मलिनो हि यथादर्शोरूपालोकस्य